

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/77/2017
Identifikačné číslo spisu: 1510010770
Dátum vydania rozhodnutia: 24.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1510010770.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Viliama Dohňanského, v trestnej veci obvineného F. N. pre trestný čin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2016, sp. zn. 2To/130/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. N. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 8. septembra 2015, sp. zn. 2T/157/2010 (ďalej len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“), bol obvinený F. N. uznaný vinným z trestného činu nezaplatenia dane podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v priebehu zdaňovacieho obdobia od 1. septembra 1999 do 31. marca 2000 ako podnikateľ - fyzická osoba vystupujúca pod obchodným menom F. N. SBS OK-5 plus, DIČ: 510512210/604, podal daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 1999 vo výške 58 389 Sk so splatnosťou 25. októbra 1999 a dodatočné daňové priznanie za september 1999 dňa 22. decembra 1999 vo výške 346 Sk, za zdaňovacie obdobie október 1999 vo výške 58 845 Sk so splatnosťou 25. novembra 1999, za zdaňovacie obdobie november 1999 vo výške 69 995 Sk so splatnosťou 27. decembra 1999, za zdaňovacie obdobie december 1999 vo výške 81 807 Sk so splatnosťou 25. januára 2000, za zdaňovacie obdobie január 2000 vo výške 73 847 Sk so splatnosťou 25. februára 2000, za zdaňovacie obdobie február 2000 vo výške 61 087 Sk so splatnosťou 27. marca 2000, za zdaňovacie obdobie marec 2000 vo výške 48 228 Sk so splatnosťou 25. apríla 2000 a hlásenie o vyúčtovaní dane z príjmov fyzických osôb zo závislej činnosti a funkčných požitkov za zdaňovacie obdobie roku 1999 s daňovou povinnosťou 164 724 Sk so splatnosťou 31. marca 2000, následne bol obvinený vyzývaný na uhradenie daňových nedoplatkov výzvami č. 604/211/2382/00 z 18. januára 2000, č. 604/211/12554/00 z 15. februára 2000, č. 604/212/22443/00 z 9. marca 2000 a č. 604/212/64280/00 z 25. mája 2000, ktoré si prevzal, pričom na podnikateľskom účte č. 1275608757 na meno F. N., SBS OK vedenom vo VÚB, a.s., mal okrem iného k 3. januáru 2000 zostatok 5 957,25 Sk, dňa 5. januára 2000 sumu 36

042,75 Sk, dňa 10. januára 2000 zostatok 41 946,75 Sk, dňa 11. januára 2000 zostatok 151 946,75 Sk, dňa 12. januára 2000 zostatok 154 013,15 Sk, dňa 13. januára 2000 uskutočnil výber sumy 150 000 Sk, dňa 18. januára 2000 výber 2 500 Sk, dňa 24. januára 2000 na predmetnom účte mal disponibilný zostatok 50 038,15 Sk a dňa 26. januára 2000 zostatok vo výške 90 038 Sk, dňa 27. januára 2000 uskutočnil výber 10 000 Sk, dňa 27. januára 2000 uskutočnil platby vo výške 66 513 Sk a prijal úhradu 850 Sk, dňa 31. januára 2000 uskutočnil platby vo výške 10 000 Sk a prijal úhradu 9 411,60 Sk, dňa 1. februára 2000 prijal platbu 22 570 Sk, dňa 3. februára 2000 uhradil 5 850 Sk a dňa 7. februára 2000 uhradil 10 000 Sk, dňa 7. februára 2000 uhradil 5 000 Sk, dňa 10. februára 2000 prijal platbu 37 300 Sk, dňa 14. februára 2000 výber 50 000 Sk, dňa 17. februára 2000 prijal platbu vo výške 35 030 Sk a dňa 18. februára 2000 uskutočnil výber 35 000 Sk, dňa 22. februára 2000 prijal platbu vo výške 70 405,20 Sk a dňa 23. februára 2000 uskutočnil výber 70 000 Sk, dňa 25. februára 2000 prijal platbu vo výške 40 000,20 Sk, dňa 28. februára 2000 platby vo výške 40 000 Sk a 90 774 Sk a uskutočnil výber 40 000 Sk, dňa 29. februára 2000 uskutočnil úhrady vo výške 102 209 Sk a výber vo výške 30 000 Sk, dňa 7. marca 2000 prijal platbu vo výške 72 693 Sk a dňa 13. marca 2000 platbu vo výške 48 116,80 Sk a uskutočnil výber vo výške 70.000 Sk a úhradu 4 015 Sk, dňa 14. marca 2000 uskutočnil výber 47 000 Sk, dňa 16. marca 2000 prijal platbu vo výške 3 394,80 Sk a dňa 22. marca 2000 prijal platbu 20 000 Sk, dňa 24. marca 2000 uhradil 2 015 Sk a uskutočnil výber v hotovosti 20 000 Sk, dňa 30. marca 2000 prijal platbu 20 000 Sk, dňa 3. apríla 2000 prijal platbu 80 000 Sk a uskutočnil výber 20 000 Sk, dňa 5. apríla 2000 uhradil 31 995 Sk, dňa 11. apríla 2000 prijal platbu 56 972,80 Sk a uhradil 6 015 Sk, dňa 12. apríla 2000 uskutočnil výber 99 000 Sk, dňa 14. apríla 2000 prijal platbu 20 000 Sk, dňa 17. apríla 2000 prijal platbu 5 215,20 Sk, dňa 18. apríla 2000 uskutočnil výber 10 000 Sk, dňa 25. apríla 2000 uskutočnil úhradu 10 000 Sk, dňa 27. apríla 2000 prijal platbu 48 462 Sk a uskutočnil platbu 5 000 Sk a dňa 28. apríla 2000 uskutočnil výber 45 000 Sk, v čase splatnosti dane disponoval prostriedkami na účte najmenej vo výške 30 949,29 € (932 378,40 Sk), avšak splatnú daň z uvedených finančných prostriedkov na účte neuhradil ani čiastočne, týmto konaním spôsobil Daňovému úradu Bratislava II škodu vo výške 15 021,70 € (452 544 Sk).

Obvinenému bol za to súdom podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 roka, výkon ktorého súd podmienene odložil podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu uložil skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 24. marca 2016, sp. zn. 2To/130/2015, (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu dňa 1. februára 2017 napadol dovolaním uznesenie krajského súdu ako i konanie, ktoré vydaniu tohto rozhodnutia predchádzalo, z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/, písm. k/ Tr. por.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. obvinený vidí v nesprávnom posúdení zisteného skutku. Priznáva, že sa dostal do postavenia daňového dlžníka, avšak samotné nesplnenie daňovej povinnosti podľa jeho názoru ešte nezakladá trestnoprávnu zodpovednosť prečinu nezaplatenia dane. Ustanovenie § 278 Tr. zák. totiž nie je konštruované ako objektívna zodpovednosť, ale vyžaduje od páchatel'a solventnosť a úmyselné zavinenie vzťahujúce sa na okolnosť spôsobenia daňového dlhu. Podľa jeho slov práve tieto dve skutočnosti odvolací súd vo svojom rozhodnutí opomenul.

Obvinený ďalej namieta závery súdu v otázke zistenia jeho solventnosti, keď uvádza, že ani v jeden deň splatnosti dane nedisponoval sumou 30 949,29 € a už pri prepočte a porovnaní dlžnej sumy a stavu účtu k 3. januáru 2000 vychádza, že zostatok k tomuto dátumu predstavoval sumu 5 957,25 Sk, čo je výrazne menej „ako najmenej 30 949,29 €“, pričom daňový dlh (od septembra do novembra) predstavoval sumu 187 555 Sk. Z odôvodnenia rozsudku pritom nie je zrejmé, ako súd dospel k sume „najmenej 30 949,29 €“, a prečo použil formuláciu „najmenej“.

Podľa názoru obvineného, jeho solventnosť v konaní nebola preukázaná, pričom nie je správne ju vyvodzovať len z výpisov z podnikateľského účtu, spočítaním prostriedkov, ktoré boli k dispozícii v rôznych dňoch časti sledovaného obdobia. Solventnosť bolo potrebné preukázať z celkovej hospodárskej situácie obvineného a či bolo reálne, aby platby bolo vôbec možné odvieť v termíne splatnosti dane vyplývajúcej z daňového priznania, resp. v náhradnom termíne. K tomuto posúdeniu bolo potrebné pribrať vo veci znalca za účelom vypracovania znaleckého skúmania. Naopak v rozhodnom období od 17. októbra 2000 voči obvinenému bola vedená daňová exekúcia, ktorá bola neúspešná. V rámci vyhodnocovania dôkazov odvolací súd nezobral do úvahy ani to, že obvinený sa v tom čase dostal do druhej platobnej neschopnosti, čo viedlo k podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu dňa 12. decembra 2001, ktorý bol pre nedostatok majetku zamietnutý.

Obvinený ďalej poukazuje na absenciu úmyselného zavinenia. Má za to, že ako daňový dlžník nebol automaticky aj páchatelom trestného činu nezaplatenia dane, keďže si plnil iné povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zákona, a síce platenie miezd, zrážok z hrubej mzdy či ostatné pohľadávky. Konštatovanie súdu o prednostnom postavení pohľadávok štátu považuje za právne nedôvodné. V priebehu konania podľa obvineného nebolo preukázané, že by sa kvalifikovane rozhodol, že nezaplatí splatnú daň, čím by spôsobil následok chránený trestným zákonom - daňový dlh.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. obvinený preukazuje premlčaním trestného stíhania. Uvádza, že skutok, za ktorý bol odsúdený, mal spáchať od septembra 1999 do 25. apríla 2000. S ohľadom na právnu kvalifikáciu skutku, premlčacia doba v jeho prípade, je určená § 87 ods. 1 písm. d/ Tr. zák., a síce 5 rokov. Obvinenie voči nemu síce bolo vznesené uznesením z 5. decembra 2002, ČVS: OUJP-809/2002, avšak doručené mu bolo až 9. decembra 2005, čo znamená, že sa s ním oboznámil po uplynutí ôsmich mesiacov, kedy došlo k premlčaniu trestného stíhania. A po ďalšie výsluch prvého svedka, Ing. V. K., bol vykonaný dňa 10. septembra 2009, t. j. 6 rokov, 9 mesiacov a 4 dni od vydania uznesenia o vznesení obvinenia.

V zmysle toho obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby podľa § 368 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 278 ods. 1 Tr. zák., § 87 ods. 1 písm. d/, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a v ustanovení § 67 ods. 1 písm. c/, ods. 3 písm. a/, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v neprospech obvineného, aby zrušil rozhodnutie krajského súdu a tiež rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na tieto obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa dňa 2. marca 2017 písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava V tým spôsobom, že skutkový stav v predmetnej veci bol konajúcimi súdmi spoľahlivo a jednoznačne zistený. Vykonané dôkazy podľa jej názoru jednoznačne vyvrátili obranu obvineného, a to najmä výpisy z bankových účtov, ktoré preukázali jeho solventnosť ako aj svedecká výpoveď Ing. B., ktorá potvrdila, že obvinený ako jediná osoba konajúca za podnikateľský subjekt F. N. SBS OK-5 plus v relevantnom období rozhodoval o tom, aký záväzok a kedy bude uhradený, ako aj vedomosť obvineného o záväzkoch voči daňovému úradu, čím bolo jednoznačne preukázané naplnenie subjektívnej stánky u obvineného. Vyvrátená bola aj argumentácia obvineného o druhej platobnej neschopnosti vzhľadom na chronológiu skutku, keďže obvinený dal návrh na vyhlásenie konkurzu dňa 21. decembra 2001, teda 21 mesiacov po inkriminovanom skutku.

Okresná prokurátorka sa nestotožňuje s tvrdením obvineného o premlčaní trestného stíhania z dôvodu, že uznesenie o vznesení obvinenia mu bolo doručené až 9. decembra 2005. Toto uznesenie bolo vydané dňa 5. decembra 2002, a tým aj zároveň došlo k prerušeniu premlčania trestného stíhania a zásadne nie až momentom oznámenia tohto rozhodnutia obvinenému. Vo veci boli následne vykonávané úkony trestného konania, a síce dňa 2. februára 2006 bolo rozhodnuté postupom podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. o sťažnosti obvineného a v roku 2008 boli vypočutí viacerí svedkovia za Daňový úrad Bratislava.

Podľa názoru okresnej prokurátorky dovolanie obvineného smeruje výlučne k inému hodnoteniu skutkového stavu, jeho argumentáciu považuje za nenáležitú a nedôvodnú, a preto navrhuje, aby najvyšší súd toto dovolanie ako nedôvodné zamietol.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) spis a dovolanie predbežne preskúmal v zmysle § 378 Tr. por. a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2, § 372 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), podala ho oprávnená osoba (§ 369 ods. 2 písm. b/, § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom mieste (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), dovolanie má náležitosti predpokladané zákonom (§ 374 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. por.). Súčasne však dovolací súd zistil, že je dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu uvedeného v § 382 písm. c/ Tr. por., lebo nie sú splnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca.

Pokiaľ ide o vyššie uvádzanú viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tak tu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti chronicky poukazuje, že citovaným dovolacím dôvodom možno účinne namietať len nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Týmto dovolacím dôvodom nie je možné sa účinne domáhať zmeny skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené (viď dikcia za bodkočiarkou).

Skutkový stav môže dovolací súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli správne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Úplnosť vykonaného dokazovania či správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov je vylúčená, nakoľko tieto otázky sú upravené ustanoveniami procesného práva - dovolací súd je viazaný skutkovými zisteniami (závermi) nižších súdov. V zmysle toho dovolací súd nesmie spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané nižšími súdmi. Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorého skutkové závery môže doplniť, upravovať alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Tr. por.). Namietať skutkové okolnosti v dovolacom konaní je oprávnený výlučne minister spravodlivosti Slovenskej republiky prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

Trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto vo väčšom rozsahu nezaplatí splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok

na starobné dôchodkové sporenie.

Najvyšší súd sa stotožňuje s tým názorom obvineného, že len samotné nesplnenie daňovej povinnosti nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu, nakoľko v slovenskom trestnom práve sa uplatňuje princíp zodpovednosti za zavinenie, t. j. princíp subjektívnej zodpovednosti. Z dikcie citovaného ustanovenia § 278 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že z hľadiska naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu sa vyžaduje úmyselné konanie páchatel'a podľa § 15 Tr. zák.

Úmyselné zavinenie pritom nie je možné vyvodzovať automaticky a výlučne z porušenia konkrétnej daňovej povinnosti. Skutočnosť, že k zaplateniu dane minimálne vo väčšom rozsahu v deň splatnosti nedošlo, je totiž formálnym znakom objektívnej stránky trestného činu, preukázaním ktorého nie je možné rezignovať na objasnenie subjektívnej stránky. Z hľadiska zavinenia zohráva podstatný rozdiel či osoba splatnú daň nezplatí z dôvodu, že nechce, alebo objektívne nemôže (napríklad z dôvodu insolventnosti, choroby a podobne). Uvedená okolnosť je diferenciacným faktorom medzi „prostým“ nezaplatením daňovej povinnosti na jednej strane a trestným činom na strane druhej.

Z hľadiska trestnosti konania spočívajúceho v nezaplatení dane je teda nevyhnutné skúmať solventnosť páchatel'a, a síce či v dňoch splatnosti mal peňažné prostriedky k dispozícii, avšak tieto úmyselne neuhradil.

Výjadrenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty označeného trestného činu musí byť súčasne premietnuté aj do znenia samotnej skutkovej vety, nakoľko bez jej uvedenia by išlo len o konštatovanie nesplnenia vlastnej daňovej povinnosti, ktoré ako už bolo vysvetlené vyššie, nenapĺňa parametre žiadneho trestného činu.

Zo znenia skutku tak, ako bol ustálený nižšími súdmi v predmetnej trestnej veci vyplýva, že obvinený aj napriek opakovaným výzvam ani len čiastočne neuhradil splatnú daň v celkovej výške 452 544 Sk (15 021,70 €), a to i napriek tomu, že v čase splatnosti dane disponoval prostriedkami na účte vo výške najmenej 932 378,40 Sk (30 949,29 €). O očividnej solventnosti obvineného svedčia pohyby na účte platiteľa dane - obvineného v rozhodnom období tak, ako sú podrobne rozpísané v rámci ustáleného skutku (viď vyššie). Na podklade toho dovolací súd konštatuje, že zo znenia predmetného skutku je preukázané naplnenie aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nezaplatenia dane podľa § 278 ods. 1 Tr. zák.

Najvyšší súd, uvedomujúc si viackrát spomínanú viazanosť skutkovými zisteniami, poukazuje na závery uvedené v odôvodnení uznesenia krajského súdu, podľa ktorého obvinený disponoval s finančnými prostriedkami, pričom sám a vedome rozhodoval, na čo tieto budú použité, respektíve, že tieto nepoužije na zaplatenie splatnej dane, teda úmyselne splatnú daň nezaplatil, ale uprednostnil iné výdavky - upotrebil pre iné účely.

S ohľadom na uvedené dovolací súd prisvedčil správnosti právnej kvalifikácie skutku ako prečinu neodvedenia dane podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., ktorá v plnej miere zodpovedá skutkovej vete (zistenému skutku) rozsudku okresného súdu.

Najvyšší súd dodáva, že neobstojí tvrdenie obvineného, že plnenie iných povinností (úhrada miezd, zrážky z hrubej mzdy či ostaté pohľadávky voči ostatným veriteľom) ho malo exkulpovať z nezaplatenia splatnej dane. Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane uviedol, že ak sa spoločnosť dostane do situácie, že ako dlžník nemá dostatok finančných prostriedkov na uhradenie všetkých svojich splatných záväzkov, je povinná všetkých svojich veriteľov (zamestnanci, daňový úrad, Sociálna poisťovňa, zdravotná poisťovňa, obchodní partneri a iní) uspokojovať pomerne a rovnomerne. Ak podnikateľ nie je schopný uhrádzať tak prevádzkové náklady, odvody povinných platieb ako aj mzdy svojich zamestnancov, musí prispôsobiť hospodárenie podniku tak, aby si mohol plniť všetky svoje povinnosti, prípadne svoje podnikanie ukončiť (rozsudok najvyššieho súdu zo 16. augusta 2012, sp. zn. 6 Tdo 62/2011, alebo aj rozsudok najvyššieho súdu z 26. apríla 2018, sp. zn. 3 Tdo 85/2017). Obvinený

tým, že nezaplatil splatnú daň, zvýhodnil vlastný podnikateľský subjekt za účelom jeho ďalšieho fungovania tým, že selektívne uprednostnil úhradu ním vybraných výdavkov na úkor splatnej dane, ktorá požíva charakter prednostnej pohľadávky.

V prípade uvádzaného konkurzného konania, dovolací súd poukazuje, že obvinený podal návrh na vyhlásenie konkurzu 21. decembra 2001, teda skoro 21 mesiacov po spáchaní skutku. Obdobne daňová exekúcia bola voči obvinenému vedená od 17. októbra 2000, čiže takmer 7 mesiacov po spáchaní skutku.

Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v tejto trestnej veci naplnený nebol. Obvinený sa domáha iných skutkových zistení, čo mu však Trestný poriadok na podklade vlastného dovolania neumožňuje.

Preskúmaním spisového materiálu dospel najvyšší súd k názoru o nenaplnení ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., ktorý je daný v tom prípade, ak proti obvinenému sa viedlo trestného stíhanie, hoci bolo neprípustné. Pod neprípustnosťou trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. por. chápeme aj situáciu, keď došlo k premlčaniu trestného stíhania.

Pre správne určenie začatia plynutia premlčacej doby je v prípade trestného činu nezaplatenia dane nutné vychádzať z § 78 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (identická úprava aj v § 41 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty). Podľa tohto ustanovenia je daň splatná do 25 dní po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom vznikla daňová povinnosť. Do takto stanoveného dátumu je platiteľ dane zároveň povinný vlastnú daňovú povinnosť uhradiť. V prípade, ak by platiteľ dane túto povinnosť úmyselne nespĺnil, zohľadniac § 136 Tr. zák., dokonanie trestného činu nastane deň nasledujúci po poslednom dni splatnosti dane, čo je v predmetnom prípade vychádza na deň 26. apríla 2000. Od tohto dátumu začne súčasne plynúť aj premlčacia doba trestného stíhania.

Skutok v tejto trestnej veci bol právne klasifikovaný ako prečin nezaplatenia dane podľa § 278 ods. 1 Tr. zák., v prípade ktorého je trestná sadzba odňatia slobody určená hornou hranicou do troch rokov. Konkrétna dĺžka premlčacej doby bude s ohľadom na závažnosť tohto trestného činu určená ustanovením § 87 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (§ 67 ods. 1 písm. c/ zák. č. 140/1961 Zb.) v trvaní 5 rokov. K premlčaniu trestného stíhania v prípade jeho neprerušenia by v tomto prípade došlo dňa 26. apríla 2005.

Z trestného spisu vyplýva, že voči F. N. bolo vznesené obvinenie uznesením z 5. decembra 2002, ČVS: OUJP-809/2002 (č. l. 1), ktoré mu bolo doručené dňa 9. decembra 2005. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 2. februára 2006, sp. zn. 1Pv 1701/02, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol sťažnosť obvineného proti označenému uzneseniu o vznesení obvinenia (čl. l. 4-6). Svedkyňa, Ing. V. K., bola v tejto veci vypočutá ako svedkyňa dňa 10. septembra 2009 (č. l. 24-26) a samotný obvinený bol vo veci vypočutý dňa 23. apríla 2010 (č. l. 10-14).

Podľa § 87 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. (obdobne podľa § 67 ods. 3 písm. a/ zák. č. 140/1961 Zb.) premlčanie trestného stíhania sa prerušuje vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu páchateľa.

Citované ustanovenie Trestného zákona je nutné vykladať tak, že k prerušeniu premlčania trestného stíhania dochádza vznesením obvinenia, čím sa má na mysli vydanie, t. j. vyhotovenie uznesenia orgánom činným v trestnom konaní. Doručenie tohto uznesenia obvinenému, resp. moment, kedy sa s týmto uznesením obvinený oboznámil, pre účely prerušenia premlčania trestného stíhania, nepožíva žiaden právny význam.

V súlade s vyššie uvedeným vyplýva, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dňa 5. decembra 2002 došlo k prerušeniu premlčania a začatiu plynutia novej premlčacej doby, ako to predpokladá ustanovenie

§ 87 ods. 4 Tr. zák. (§ 67 ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb.). Vykonanie ďalších úkonov smerujúcich k trestnému stíhaniu páchateľa, ako sú popísané vyššie, sú takými okolnosťami, ktoré spôsobujú ďalšie prerušenie premlčania trestného stíhania, a preto je nevyhnutné prijať opodstatnený záver, že k premlčaniu trestného stíhania v predmetnej veci celkom zjavne nedošlo.

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V opačnom prípade, teda ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por. dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zrejmé, že v predmetnom prípade nie sú dané uplatnené dôvody dovolania, ako je vyššie uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.